

Arrest

nr. 226 196 van 17 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene gaf aan de kinderen B.Am. (...) en B.Ar. (...) te willen erkennen bij de gemeente Roeselare. De moeder, B.Ad. (...), en de kinderen beschikken over de Belgische nationaliteit. Zijn intentie om de kinderen te erkennen, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. De terugkeer van betrokkene om zich in regel te stellen is niet disproportioneel met het oog op het recht op een familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de kinderen kunnen samen met hun moeder betrokkene achterna reizen naar het land van het herkomst tijdens de tijdelijke scheiding. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op gelet op het feit dat de *in casu* bestreden beslissing een herhaald bevel betreft. Zij betoogt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakt van een definitief in het rechtsverkeer aanwezig bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij dan ook niet aantoon wat het belang is van een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing, nu zij nog steeds gevolg dient te geven aan het bevel van 3 januari 2019.

De Raad merkt op dat bij het nemen van elk bevel de gemachtigde moet rekening houden met de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, met name "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". De verwerende partij moet zich alvorens het bevel te geven, er aldus hoe dan ook van vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. De gemachtigde moet op het ogenblik van het nemen van elk bevel met de actuele situatie rekening houden onder meer in het licht van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert. Deze actuele situatie kan zich mogelijk verzetten tegen de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt dat er immers geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een verdragsrechtelijke bepaling. Eveneens dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Het feit dat een eventueel ouder bevel reeds in het rechtsverkeer aanwezig is, doet bijgevolg geen afbreuk aan de voormelde onderzoeksverplichting.

De Raad merkt aldus op dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven de verzoekende partij niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, gelet op het feit dat haar situatie kan geëvolueerd zijn ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerder bevel of de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij kan dan ook niet dienstig de exceptie van '*herhaald bevel*' opwerpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed: " REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7, alinéa 1:

X1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoeker afkomstig is van KOSOVO, en sedert verschillende jaren in België verblijft, waar ook zijn gezin verblijft en dewelke over legaal verblijf beschikken en zelfs de Belgische nationaliteit.

Dat verzoeker van ROMA afkomst is en het algemeen tegenaangewezen word beschouwd om personen van ROMA afkomst terug te sturen naar hun land van herkomst (zie verder).

Dat er sprake is van manifeste schending van art. 8 EVRM in het geval verzoeker en diens gezin door het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten voor lange tijd van elkaar gescheiden worden.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten, een duidelijk onderscheiden beslissing betreft.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een algemene standaardformulering doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen in deze concrete situatie zoals deze van verzoeker, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker enerzijds en diens familie anderzijds die thans niet enkel de legaal verblijf geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

In casu dient er verder vastgesteld dat verzoeker een procédure tot erkenning van diens kinderen is opgestart en thans in afwachting is van een beslissing op deze aanvraag en hij tussentijds in België dient te verblijven.

Dat de kinderen én de vrouw van verzoeker de Belgische nationaliteit hebben en verzoeker thans in procédure is en in afwachting van een antwoord in België dient te verblijven, hetgeen totaal in strijd is met het hier bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze informatie is van het allergrootste belang in het kader van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet aangezien uiteraard aan een verzoeker niet zomaar een bevel kan betekend worden aangezien daardoor verzoeker en zijn familieleden de dupe van de rekening dreigen te zijn in strijd met alle verdragsrechtelijke regelen terzake.

Dat bovendien de mensenrechten van de ROMA-bevolking nog steeds worden geschonden volgens diverse internationale mensenrechtenorganisaties zoals AMNESTY INTERNATIONAL.

CFR stuk 2 : Artikel dd. 02/04/2014 MONDIAAL NIEUWS Europa lust zijn Roma niet " Dossier : Roma : burgerrechten als een ander :

CFR stuk 3 : DANYIOVA Janette " Hedendaags onbegrensd racisme tegen Roma in Europa "

Een terugkeer naar het land van herkomst dreigt dan ook zeer nefaste gevolgen te hebben, niet enkel voor verzoeker, maar tevens voor diens familieleden aangezien deze in voorkomend geval gedwongen zullen worden om tevens terug te keren naar het land van herkomst met alle nadelige gevolgen vanden."

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing.

Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

Het is niet omdat verzoeker geen geldig paspoort heeft voorzien van een geldig visum dat om deze reden alleen al zou kunnen beslist worden tot bijkomend een verwijdering van het grondgebied.

Er is de situatie van diens andere gezinsleden die niet zomaar aan de kant kan geschoven worden zonder schending én van art. 8 EVRM én van art. 3 EVRM.

Er wordt zomaar eenzijdig geponeerd in de hier bestreden beslissing alsof de vrouw van verzoeker én de kinderen zomaar naar KOSOVO kunnen reizen, doch hier ligt geen enkel bewijs van voor, en er is bijgevolg ook geen enkele zekerheid dat het gezin van verzoeker niet voor langere duur van elkaar gescheiden zal zijn.

In de hier aan de orde zijnde omstandigheden is het duidelijk dat de verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op standaardformulering die dan enkel nog betrekking heeft op verzoeker om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten ten zijne laste te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien er sprake is van een in hoofde van verzoeker van een langdurig verblijf in België zonder welkdanige problemen met politie of gerecht en de aanwezigheid van zeer jonge kinderen.

Het schendt ten eerste art. 7 VW dat thans zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat uitspraak werd gedaan over de ingeroepen humanitaire redenen, met alle nefaste gevolgen vandien.

Het schendt de regels der fair play om hem nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf en nog voorafgaand aan de beslissing betreffende de erkenning van de kinderen nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op zijn aanvraag, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende de erkenning van de kinderen, aangezien verzoeker bij een positieve beslissing hieromtrent, vrij snel over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dient te verliezen.

Indien er een weigering aan de orde zou zijn inzake de aanvraag tot erkenning van de kinderen, dan zal alsdan een geldig bevel om het grondgebied desgevallend aan de orde kunnen zijn, doch geenszins op heden gezien de hierboven geschetste omstandigheden."

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

"Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERMV (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit géénszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de drie middelen, acht de Raad het passend deze samen te bespreken.

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Gelet op voormelde bepaling kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat het niet hebben van een geldig paspoort en van een geldig visum om deze reden alleen niet kan leiden tot een beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De Raad wijst er echter op dat het feit dat men onder toepassing valt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet evenwel geen afbreuk doet aan het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten enkel kan genomen worden onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dient genomen te worden met onder meer in achtneming van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een geldige verblijfstitel, hetgeen het determinerend motief is van de bestreden beslissing. Zoals blijkt uit de onder punt 1 geciteerde bestreden beslissing beperkt de verwerende partij zich allerminst tot een standaardmotivering. Er wordt immers ingegaan op de intentie van de verzoekende partij de kinderen B.Am. en B.Ar. te erkennen en op het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, zodat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot een vaag en algemeen antwoord en tot een verwijzing naar een algemene standaardmotivering terwijl zij duidelijk dient aan te geven waarom de beslissing wordt genomen in deze concrete situatie, temeer deze verstrekkende gevolgen heeft voor haar en haar gezin en dat het gaat om een standaardformulering die enkel betrekking heeft op haar. Evenmin kan zij gelet op de motieven van de bestreden beslissing laten uitschijnen dat de situatie van haar gezinsleden aan de kant wordt geschoven.

De stelling van de verzoekende partij dat er een schending van de motiveringsplicht, de artikelen 3 en 5 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur voorligt door het feit dat enkel verwezen wordt naar een vorige beslissing, is in het licht van bovenstaande vaststellingen dan ook niet ernstig. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing nergens blijkt dat wordt verwezen naar een 'vorige beslissing'.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn daar duidelijk gebleken is dat zij afkomstig is uit Kosovo, dat zij van Roma afkomst is en het algemeen tegenaangewezen is om personen van Roma afkomst terug te sturen naar het herkomstland, dat de mensenrechten van de Roma bevolking nog steeds worden geschonden volgens diverse internationale mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International waarbij zij verwijst naar twee door haar bij het verzoekschrift gevoegde stukken, met name een artikel van 2 april 2014 *“Europa lust zijn Roma niet”* en een artikel van Danyiova Janette *“Hedendaags onbegrensd racisme tegen Roma in Europa”* alsook stelt dat een terugkeer naar het herkomstland dan ook zeer nefaste gevolgen dreigt te hebben niet enkel voor haar maar ook voor haar familieleden gezien zij in voorkomend geval gedwongen zullen worden om tevens terug te keren naar het herkomstland met alle gevolgen vandien, verwijst de Raad naar wat hieromtrent *infra* wordt gesteld naar aanleiding van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Ook betreffende het betoog dat de motivering niet draagkrachtig is daar zij sedert verschillende jaren in België verblijft, waar ook haar gezin verblijft en dewelke over een legaal verblijf beschikken en zelfs de Belgische nationaliteit hebben, dat er een manifeste schending van artikel 8 van het EVRM is in geval zij en haar gezin door het opleggen van het bestreden bevel voor lange tijd van elkaar gescheiden worden, verwijst de Raad naar wat hieromtrent verder wordt gesteld, meer bepaald naar aanleiding van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Door het enkel stellen dat haar kinderen en vrouw de Belgische nationaliteit hebben, dat zij de procedure tot erkenning van haar kinderen heeft opgestart en thans in afwachting is van een beslissing op deze aanvraag en zij tussentijds in België dient te verblijven, hetgeen totaal in strijd is met de bestreden beslissing, beperkt de verzoekende partij zich in wezen tot het herhalen van de elementen waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had en tot het louter tegenspreken van de bevindingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing waar gesteld wordt *“Betrokkene gaf aan de kinderen B.Am. (...) en B.Ar. (...) te willen erkennen bij de gemeente Roeselare. De moeder, B.Ad. (...), en de kinderen beschikken over de Belgische nationaliteit. Zijn intentie om de kinderen te erkennen, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf.”* Uit voormelde motieven blijkt aldus dat de verwerende partij de intentie tot het erkennen van de kinderen van Belgische nationaliteit in overweging heeft genomen. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. In zoverre de verzoekende partij met haar stelling dat zij uiteraard niet zomaar een bevel kan betekend worden gezien zij en haar familieleden daardoor ‘de dupe van de rekening’ dreigen te zijn in strijd met alle verdragsrechtelijke regelen terzake wenst aan te voeren dat het afleveren van het bevel in strijd is met artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar wat *infra* betreffende de aangevoerde schending van voormelde bepaling wordt gesteld. Voorts verduidelijkt zij geenszins op grond van welke bepalingen of beginselen een bevel niet kan betekend worden wanneer een vreemdeling en zijn gezin ‘de dupe van de rekening’ dreigen te zijn.

Door het enkel stellen dat de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn gelet op de aanwezigheid van zeer jonge kinderen, toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze de motieven in het licht van de intentie tot erkenning van de kinderen en in het licht van artikel 8 van het EVRM, foutief of kennelijk onredelijk zijn of op welke wijze het in rekening nemen van de jonge leeftijd van de kinderen een invloed had kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissing.

Tot slot merkt de Raad op dat de verzoekende partij met de stelling dat zij geen problemen zou hebben met de politie of het gerecht geenszins weerlegt dat zij in het Rijk verblijft zonder de nodige documenten, noch aantoonst dat de hogere rechtsnormen de verwerende partij nopen haar minstens op het Belgisch grondgebied te tolereren.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "*familie- en gezinsleven*" noch het begrip "*privéleven*". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip "*privéleven*" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip "*privéleven*" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "*fair balance*"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de

openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

Betreffende het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd:

“Betrokkene gaf aan de kinderen B.Am. (...) en B.Ar. (...) te willen erkennen bij de gemeente Roeselare. De moeder, B.Ad. (...), en de kinderen beschikken over de Belgische nationaliteit. Zijn intentie om de kinderen te erkennen, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. De terugkeer van betrokkene om zich in regel te stellen is niet disproportioneel met het oog op het recht op een familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de kinderen kunnen samen met hun moeder betrokkene achterna reizen naar het land van het herkomst tijdens de tijdelijke scheiding. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

De verzoekende partij toont met haar betoog in haar verzoekschrift geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Hieromtrent wordt aldus in de bestreden beslissing geoordeeld dat *“de kinderen (...) samen met hun moeder betrokkene achterna kunnen reizen naar het land van het herkomst tijdens de tijdelijke scheiding”*.

Met haar betoog dat eenzijdig wordt geponeerd dat haar vrouw en kinderen zomaar naar Kosovo kunnen reizen, doch dat hiervan geen enkel bewijs voorligt en er geen enkele zekerheid is dat het gezin niet voor langere duur van elkaar gescheiden zal zijn, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij blijft in gebreke om *in concreto* aan te tonen welke omstandigheden het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders verhinderen. Zij toont immers niet aan dat het onmogelijk is voor haar echtgenote en haar kinderen haar te vergezellen. Het loutere feit dat haar echtgenote en kinderen legaal

verblijf hebben in België en de Belgische nationaliteit hebben leidt er niet toe dat zij niet mee kunnen reizen naar Kosovo, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

De verzoekende partij wijst verder niet op de aanwezigheid van andere familieleden in België en voert verder geen andere elementen inzake het privéleven aan. Met het louter stellen dat zij meerdere jaren in België verblijft, maakt de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, zodat niet aangetoond wordt dat met bepaalde elementen van haar privéleven in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Hoe dan ook oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk (8 april 2008), na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat *“eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van voormelde bepaling wordt aangetoond.

3.5. In zoverre de verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht enkel omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent deze bepaling, wijst de Raad erop dat niet bijkomend dient te worden gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, *“een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15, a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

In het kader van een asielaanvraag ingediend door haar ouders en door de verzoekende partij als minderjarige, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de voormelde beslissing blijkt dat de situatie van Roma in Kosovo werd aangevoerd en uitgebreid onderzocht.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de mensenrechten van de Roma bevolking nog steeds worden geschonden volgens Amnesty International, laat zij na te duiden uit welk rapport of artikel van voormelde organisatie of enig andere organisatie dit zou blijken. Waar zij voorts wijst op twee artikelen die zij voegt aan haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat de relevante passages te citeren of te duiden waaruit voormelde stelling zou blijken. Bovendien stelt de Raad vast dat bij nazicht van de gevoegde artikels deze blijken te handelen over de situatie van Roma in de Europese Unie en Servië. Uit deze informatie blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat de mensenrechten van de Roma bevolking in Kosovo geschonden worden. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat uit de door haar gevoegde stukken elementen zouden blijken die anders waren dan deze die voorlagen op het ogenblik van de beoordeling in 2010 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Gezien de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie voor Roma in Kosovo heden dermate anders is, op het punt van de beoordeling of deze situatie kan beschouwd worden als strijdig met artikel 3 van het EVRM, dan

de situatie die werd beoordeeld door de commissaris-generaal in 2010, wordt niet aangetoond dat het reeds gevoerde onderzoek niet volstond en de verwerende partij gehouden was, bij het nemen van de bestreden beslissing, tot een nieuw onderzoek van de actuele situatie in het land van herkomst in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op voorgaande vaststellingen stelt de Raad vast dat reeds een onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij *in casu* gehouden was tot bijkomend onderzoek.

Een schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Door enkel te stellen dat zij van Roma afkomst is en het algemeen tegenaangewezen is om personen van Roma afkomst terug te sturen naar het herkomstland, dat de mensenrechten van de Roma bevolking nog steeds worden geschonden, dat een terugkeer naar het herkomstland dan ook zeer nefaste gevolgen dreigt te hebben niet enkel voor haar maar ook voor haar familieleden gezien zij in voorkomend geval gedwongen zullen worden om tevens terug te keren naar het herkomstland met alle gevolgen van dien, beperkt de verzoekende partij zich tot een vaag, niet onderbouwd betoog. Zij beperkt zich tot loutere en vage beweringen met betrekking tot de situatie van Roma. Betreffende informatie van Amnesty International en de informatie die de verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift, kan verwezen worden naar wat hieromtrent reeds *supra* werd gesteld. Bovendien benadrukt de Raad dat een verwijzing naar de algemene toestand van Roma niet volstaat. De verzoekende partij moet duiden welke vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM zij precies koestert en daarnaast enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt bij een terugkeer naar Kosovo.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

3.6. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel en de verzoekende partij evenmin voorhoudt dat bij een terugkeer naar het land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens haar zal genomen worden, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze artikelen aannemelijk maakt. Bijgevolg kan evenmin een schending van artikel 13 van het EVRM blijken.

3.7. De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op de vaststellingen in onderhavig arrest kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt door een bevel te betekenen zonder dat uitspraak werd gedaan over de ingeroepen humanitaire redenen, met alle nefaste gevolgen vandien.

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.9. In zoverre de verzoekende partij het beginsel van de fair play geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

Waar zij meent dat de regels van fair play geschonden zijn daar zij een bevel betekend wordt nog voor er een beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf en de erkenning van de kinderen, dat zij nu dreigt – nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan verkrijgen over haar aanvraag – gerepatriëerd te worden, dat minstens een beslissing diende te worden afgewacht betreffende de erkenning van de kinderen, aangezien zij bij een positieve beslissing hieromtrent vrij snel over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en het bevel zijn uitwerking dreigt te verliezen, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij zich partijdig heeft opgesteld. De verzoekende partij betwist niet dat zij heden niet over een geldig paspoort met een geldig visum of geldige verblijfstitel beschikt, noch toont zij aan dat er sprake is van een schending van hogere rechtsnormen waardoor diende te worden afgezien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing verhindert de procedure tot erkenning van haar kinderen niet, minstens toont zij dit niet aan.

3.10. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.11. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER